

ILKKA

W S O Y

REMES

OMERTAN LIITTO

ILKKA
REMES

OMERTAN
LIITTO

© Polaris Media Oy 2013

ISBN 978-951-0-39874-6

Painettu EU:ssa

Tämä tarina rakentuu joiltain osin todellisista tapahtumista, joita on mainittu kirjan lopussa olevassa liitteessä.

1.

Mustaan villapaitaan pukeutunut jäntevärakenteinen mies veti maihinnoususaappaita jalkaansa hämärässä varastorakennuksessa. Valoa karuun tilaan hohti pöydällä oleva televisio, jossa näkyi ARD:n *Tagesschau*-uutislähetys.

»*Ja mistä sinä sen luvun seitsemän oikein tempaisit?*» sanoi englantia puhuva miesääni nauhoitetussa puhelinkeskustelussa.

»*Kuten Drummer sanoisi, vedin sen hanurista*», toinen miesääni vastasi. Puhelinlinjalta kuului molempien miesten räkättävää naurua.

»*Joo, joo, joo. Heille on saatava oma lehmä ojaan. Ja sehän tässä on avain.*»

»*He saattavat sanoa, että hinta on liian kova veronmaksajille. Mutta jos summa näyttää tarpeeksi suurelta ollakseen tärkeä, mutta ei ole liian suuri pilatakseen kaiken, uskon että meillä on mahdollisuus.*»

Solmittuaan saappaiden nauhat Florian Ziegler nousi tuolilta. Pöydällä oli musta kommandomaski, lyhytpiippuinen konepistooli ja kevyt kertasinko. Florian kääntyi kohti tv-vastaanotinta, jonka kuvassa näkyi vaaleahiuksinen naisuutisankkuri.

»*Julkisuuteen vuotanut nauhoite kahden Anglo Irish Bankin huippujohtajan puhelinkeskustelusta on eurokriisin uusin skan-*

daali. Se on paljastanut räikeän valehtelun ja huijauksen, jolla vaikeuksiin ajautuneen pankin johto sai Irlannin hallituksen ansaan...»

Florian otti nahkasormikkaat ja alkoi vetää niitä käsiinsä.

»Pankin johto pyysi seitsemän miljardin euron pelastuspakettia, vaikka tiesi, ettei se ole lähimainkaan riittävä. Kun hallitus kerran oli tukenut pankkia, sen täytyi jatkaa rahoitusta. Lopulta Anglo Irish -pankin pelastamiseen tarvittiin 30 miljardia euroa...»

Florian nappasi pöydältä luotilippaan ja kiinnitti sen konepistooliin. Kuului metallinen napsahdus.

»Parhaillaan EU:n huippukokoukseen Brysselissä osallistuva Saksan liittokansleri Angela Merkel on tuominnut jyrkästi irlantilaispankkiirien puheet.»

Televisioruutuun ilmestyi kuva aniliininpunaiseen bleiseriin sonnustautuneesta vakavailmeisestä liittokanslerista taustallaan sininen verho ja keltaisten tähtien ympyrä.

»Tällaista toimintamallia voi ainoastaan halveksia», Merkel sanoi. »Tyyli näyttää olevan samanlainen kaikissa pankeissa...»

»Ja siinä olet aivan oikeassa», Florian sanoi hiljaa itsekseen ja sääti konepistoolin teleskooppiperää.

»On iso haaste meille poliitikoille vakuuttaa ihmiset menemään joka päivä töihin, maksamaan veronsa ja olemaan solidaarisia heikompia kohtaan», Merkel jatkoi. »Tällainen tuhoaa kaiken tämän. Tämä on todellakin hyvin vahingollista demokratialle.»

»Mille demokratialle?» Florian tuhahti.

Hän jätti konepistoolin roikkumaan kaulastaan nahkaremmin varaan ja tarttui kommandomaskiin, jonka veti päänsä yli. Televisiokuvaan palasi jälleen uutisankkuri.

»Lausunnossaan liittokansleri Merkel sanoi, että ylimielinen asenne on yhteistä kaikille pankeille. Miten yleisesti kriisipan-

kit ovat valehdelleet poliitikoille ja vedättäneet heitä? Pyysimme haastattelua euroryhmän puheenjohtajalta Bruno Goossensilta, mutta hän ei suostunut kommentoimaan asiaa millään lailla.»

»Ei tietenkään», Florian sanoi ja sammutti television. »Se pas-
kiainen.»

Hän otti pöydältä kertasingon ja käveli varaston toiseen pää-
tyyn ovelle. Ulkoilman kirkkaus sokaisi hänet hetkeksi. Pian hän
kuitenkin erotti moottoripyörän päällä istuvan tumman hah-
mon, joka oli myös peittänyt kasvonsa.

Iso BMW kääntyi portista ja kiihdytti vauhtiaan pyökkimetsän
keskellä kiemurtelevalla kapealla maantiellä. Takapenkillä erot-
tui miehen hahmo.

Äkkiä, kuin tyhjästä, keskelle tietä ilmestyivät lastenrattaat.
BMW jarrutti voimakkaasti ja pysähtyi paikalleen.

Kuljettajan ovi avautui ja esiin nousi hoikka mies. Hänen tui-
jottaessaan epäilevästi lastenrattaita jostain alkoi kuulua lähes-
tyvän moottoripyörän murinaa. Samalla hetkellä edestä vastaan-
tulevaa kaistaa pitkin lähestyi pakettiauto.

Kuljettaja kääntyi ja nähdessään takaa tulevan moottoripyö-
räilijän hän vetäytyi nopeasti takaisin autoonsa.

Juuri kun BMW lähti liikkeelle, edestäpäin saapuva pakettiau-
to jarrutti ja kääntyi poikittain maantielle BMW:n eteen.

BMW:n kuljettaja nousi uudelleen autosta. Nyt hänen kädes-
sään oli pistooli, jonka hän suuntasi kohti takaa tulevaa moottori-
pyöräilijää. Samalla hetkellä kypäräpäinen moottoripyöräilijä
aloitti tulituksen ja edessä olevan pakettiauton etuovi avautui.
Sieltä loikkasi kommandonaamion päänsä yli vetänyt mies, joka
tähtäsi BMW:tä olkapäälleen nostetulla kertasingolla.

»Ei helvetti», Florian karjaisi ja laski kertasingon olaltaan.
»Saatanan idiootit.» Hän riuhtaisi maskin päästään ja harppoi
kohti BMW:tä ja sen viereen pysähtynyttä moottoripyöräilijää.

»Ajoitus on edelleen ihan metsässä», hän sanoi miehille. Moottoripyöräilijä riisui kypäränsä, jonka alta paljastui parrakas nuorehko mies.

»Karl, et voi tulittaa summittaisesti kohti autoa. Olisit voinut tappaa takapenkillä istuvan Goossensin. Mitä me kuolleella siepatulla teemme?»

BMW:n takaovi avautui ja ulos astui ryhmän neljäs jäsen, joka veti lippalakin kaljun päänsä peitoksi.

»Sieltähän se Goossens nousee ihan ehjänä», Karl vitsaili. »Mutta jos BMW on panssaroitu –»

»Me emme tiedä sitä! EU-pomojen autoista harvat ovat panssaroituja. Emmekä välttämättä ehdi saada riittävää tiedustelutietoa Goossensin autosta ennen iskua. Schleyerin autohan ei ollut panssaroitu, oli lähinnä vain hyvää tuuria, ettei hän saanut surmansa sieppaustilanteessa. Herrhausenin auto oli panssaroitu.»

Florian tiesi ryhmänsä tuntevan hyvin mainitsemansa tapaukset. Vuonna 1977 Punainen armeijakunta RAF, joka tunnettiin myös nimellä Baader-Meinhof, sieppasi teollisuusjohtaja Hanns-Martin Schleyerin iskemällä tämän autosaattueeseen. Tulituksessa kuoli autonkuljettaja ja kolme turvamiestä. Deutsche Bankin pääjohtaja Alfred Herrhausen puolestaan surmattiin vuonna 1989 tehokkaalla tienvarsipommilla, jonka räjähdys läpäisi erikoispanssaroidun Mercedes-Benzin.

»Ajoituksen on oltava täydellinen», Florian sanoi ja katsoi tiukasti ryhmäänsä. »Goossensin turvamiesten on ensin nähtävä se, että he ovat singon tähtäimessä. Vasta sitten moottoripyörä ilmestyy paikalle...»

Samassa metsästä alkoi kuulua kahinaa. Tielle astui vaaleahiuksinen kaunispiirteinen nainen, jonka kasvoilla oli järkyttynyt ilme.

»En voi uskoa tätä. Ettekö te käsität millainen riski tähän liittyy?»

Florian vilkaisi nopeasti miehiään pistävän sinisillä silmillään.
»Erika, kaikki tulee menemään hyvin, lupaan sen.»

»En tiedä haluanko olla mukana tällaisessa. Riskihän on aivan järjetön siihen nähden, ettei tämä todellakaan ole välttämätöntä.»

Florian käveli aivan naisen eteen. »Erika, tahdotko että suurpankit ja EU huijaavat veronmaksajilta viimeisetkin rahat?»

Erika ei sanonut mitään vaan tuijotti Floriania silmiin.

»Talousasiantuntijoiden varoitukset kaikuivat kuuroille korville», Florian sanoi. »*Alternative für Deutschland* ei saa aikaan mitään –»

»Wolfensteinin suunnitelma perustuu –»

»Wolfensteinin suunnitelma on nerokas, suorastaan historiallinen. Mutta se ei yksin riitä. Lopputulosta ei saavuteta ilman tätä. Meillä on oltava mediaa järisyttävä viesti, jonka imussa saamme sanomamme läpi.»

Erika vaikeni.

»Erika, meiltä vaaditaan nyt rohkeutta ja riskinottoa.»

Florian toi kasvonsa aivan Erikan kasvojen eteen ja kuiskasi:
»Mutta kukaan ei saa tietää tästä. Ei Martin Wolfenstein, eikä kukaan muukaan.»

2.

Tuomo Saari hypisteli sipulikasveja verkkopussien läpi: syysliljaa, krookusta, helmililjaa, lumikelloa. Pienet sipulit tuntuivat sormissa kiinteiltä, juuritupsut suorastaan uhkuivat kasvuvoimaa. Miksei Pixar tehnyt animaatioelokuvaa, jossa seikkailisivat sipulit?

Hän olisi voinut uppoutua tutkimaan koko päiväksi Kaakois-Englannin suurimman maataloustarvikekaupan valikoimaa, varsinkin sen lukemattomia syysvehnälajikkeita, mutta se oli nyt jätettävä toiseen kertaan. Hänen oli hypättävä Lontoonjunaan ja oltava iltapäivä toimistolla. Pian odottavan vapauden huuma täytti hänen mielensä, mutta hänen oli maltettava vielä muutama päivä ennen kuin hän voisi marssia pomonsa eteen ja kertoa lähtevänsä.

Tuomo tunsi olonsa energisemmäksi kuin pitkiin aikoihin. Positiivinen jännitys täytti hänen jokaisen solunsa ja ajatus kulki kirkkaana. Hän olisi halunnut heittää saman tien solmion kaulastaan ja vetää kumisaappaat jalkaansa. Hän toteuttaisi haaveensa, jonka merkityksen itselleen hän oli vasta hiljattain oivaltanut.

Tuomo vilkaisi vanhaa Leijonaansa, jota oli pitänyt ranteessaan siitä saakka kun oli saanut sen ensimmäisenä koulupäivänään. Hän hamusi puhelimen taskustaan ja avasi jännittyneenä

Bloombergin. Netti oli hidas, ja juuri nyt jokainen sekunti tuntui lisäävän odotuksen piinaa.

Lopulta otsikot avautuivat pienelle ruudulle. Tuomon katse nauliintui ylimpään.

Jäinen aalto humahti hänen lävitsensä. Hän tunsi jalkojensa pettävän ja joutui ottamaan tukea hyllystä.

Hän laski korin lattialle, tarttui kaksin käsin puhelimeensa ja rukoili mielessään, että olisi lukenut väärin.

Mutta otsikko oli sama: *»EU:n komission mukaan päästö-oikeuksien takaisinosto ei tule kuulumaan sen keinovalikoimaan.»*

Tuomo nielaisi vaivalloisesti ja aikoi avata artikkelin, mutta tunkikin puhelimen taskuunsa ja lähti kävelemään kohti uloskäyntiä jättäen korin lattialle.

Kuinka otsikko oli mahdollinen? Riikan haltuunsa saamien tietojen mukaan EU:n uusi aloite oli nimenomaan päästöoikeuksien takaisinosto, jonka seurauksena oikeuksien hinnat tulisivat moninkertaistumaan. Vaimonsa tietojen perusteella Tuomo oli tehnyt kauppoja päästöoikeuksien futuureilla. Nyt tieto osoitautui vääräksi, joten johdannaiset tuottaisivat suunnattoman tappion, kun tilit sulkeutuisivat viiden päivän kuluttua.

Tuomo ohitti kassan. Asiakkaiden puheensorina kuului vai-meana kuin näkyttömän kalvon takaa.

Pilvipoutaisella pihalla lämmin tuuli tarttui hänen hiuksiinsa. Hän suuntasi pysäköintialueen poikki kadulle ja kii-ruhti askeleitaan, vaikka seuraavan junan lähtöön oli vielä 20 minuuttia.

Askel askeleelta tilanteen karmeus upposi häneen tuskaisemmin. Paljonko tappio olisi?

Se selviäisi lopullisesti vasta tiistaina.

Ei kuitenkaan Jérôme Kervielin 4,9 miljardin euron luokkaa, Tuomo yritti lohduuttaa. Ehkä noin 50 miljoonaa. Hän laskisi

tarkan summan junassa, se oli mutkikasta, mutta hän oli aina loistanut paineen alla.

Ehkä tuomiokaan ei olisi niin pitkä kuin Kervielillä.

Tuomo tunsi metallin maun suussaan. Hän yritti pinnistellä mieleensä, mitä Kervielille kuului tällä hetkellä, oliko hän edelleen vankilassa?

Hän kiskoi solmiota löysemmälle. Edessä häämöttäneen vapauden eteen olivat silmänräpäyksessä jysähtäneet kalterit.

Pahinta oli se, että jos totuus tulisi ilmi, olisi Riikkakin vaarassa.

Äkkiä Tuomo pysähtyi. Hän oli vihainen itselleen. Miksi hän antoi otteensa lipsua? Nyt jos koskaan hänellä ei ollut varaa joutua paniikkiin.

Hänellä oli viisi päivää aikaa kattaa tappio. Hän ei kertoisi Riikalle mitään. Se oli viisainta, hän olisi aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Samassa puhelin soi.

Riikka.

Tuomo yritti tasata hengitystään ennen kuin vastasi.

Riikka antoi puhelimen soida, kunnes Tuomo vihdoinkin vastasi.

»Moi, missä sinä olet?»

»*Menossa asemalle Tunbridge Wellsissä. Entä itse?*»

»Terveyskeskuksessa», Riikka sanoi hiljaa. Hän seisoj pienessä syvennyksessä, jossa oli kahvinkeitin, muutama naistenlehti ja televisio. »Salme ei pääse kävelemään, eikä kukaan osaa sanoa kauanko jonossa pitää olla. Saitko sipuleita?»

»*Sain. Tai en, oikeastaan... Nähdään illalla, haen sinut kentältä.*»

Riikka työnsi puhelimen olkalaukkuunsa, palasi käytävälle ja vetäytyi huoneeseen, johon oli tungettu neljä vuodetta. Isoäidin sänky oli ikkunan vieressä. Isoisä nousi seisomaan vai-

monsa viereltä nähdessään Riikan tulevan. Riikka sipaisi lyhyet, kastanjanruskeat hiuksensa korvan taakse ja ojensi kahvikupin Salmelle.

»Voi kiitos.»

Veikko auttoi kohottamaan tyynyjä siten, että Salmen oli helppompi juoda.

»Ota nyt itsekin, ethän sinä ole ehtinyt syödä mitään», Salme jatkoi. »Olet niin hoikkakin.»

»Meidän pitäisi kohta mennä», Riikka sanoi ääni särkyen. Hän olisi halunnut jäädä pidemmäksi aikaa.

»Pakastimessa on piirakoita, ostin viime viikolla Marttojen myyjäisistä. Ota niitä mukaan, ne säilyvät hyvin Brysseliin asti.»

Riikka otti ikkunalaudalta murretunpunaisen farkkutakkinsa ja olkalaukkunsa. Hän hyvästeli Salmen ja käveli Veikon jäljessä käytävälle. Vaikka hän kuinka yritti hidastella, Veikko tuntui jäävän jälkeen.

Portaikkoon johtava ovi avautui Riikan edessä, ja käytävälle hänen eteensä astui tutunoloinen mies.

Isä.

Molemmat pysähtyivät. Isä ei ollut muuttanut yhtään siitä, kun Riikka oli nähnyt hänet viimeksi muutama vuosi sitten: pyöreähköt kasvot, laineilla olevat aavistuksen pitkäksi venähtäneet hiukset, kauluspaita ja tumma klubitakki.

»Riikka...»

Riikka katsoi isäänsä muutaman sekunnin ja jatkoi ovesta portaikkoon. Veikko tuli hänen perässään totisen näköisenä.

»Sinä järjestit tämän», Riikka sanoi hiljaa. »Hidastelit tahallasi, että hän ehtii tulla.»

Veikko ei vastannut, vaan suuntasi itsepäisen näköisenä kohti ulko-ovea. Riikka huokaisi tuskastuneesti ja lähti hänen perässään.

3.

Berliinin lounaisosassa sijaitsevassa Freie Universitätin sosiologian laitosrakennuksen luentosalissa istui kolmekymmentä opiskelijaa. Varsinkin miesten katseet kiinnittyivät luennoitsijaan, joka oli kietaissut vaaleat hiuksensa poninhännälle ja vetänyt ylleen pesussa hiukan kutistuneen T-paidan. Hänen kasvonsa olivat meikittömät ja raikkaan pisamaiset. Hän näytti hymyilevän omalle puheelleen.

»... joten sosiaalisessa mediassa käytävä puhe heijastaa kultusyhteiskunnan keskeistä paradigmaa melko täydellisesti», Erika sanoi hiukan kiiruhtavalla äänellä, joka paljasti hänen jännittyneisyytensä.

Siitä huolimatta, että Erika Albach oli itse vasta muutama kuukausi sitten istunut viimeisillä luennoilla väitöskirjaansa varten, hän oli tottunut luennoitsija. Mutta tänään hän vaikutti poissaolevalta.

Hänen puhelimensa näyttö kirkastui tekstiviestin merkiksi.

»Lukekaapa kaksi seuraavaa artikkelia ensi kerraksi», hän sanoi.

Salissa alkoi kuhina, kun opiskelijat alkoivat yhtä aikaa koota tavaroitaan. Erika nappasi puhelimen ja luki Florianin viestin: »*Kaikki ok?*»

Erika tiesi mitä viesti tarkoitti. Hän ei ollut vielääkään toipunut järkytyksestään. Hänen mieleensä nousi näkymä kommandomaskisesta miehestä tähtäämässä järeällä aseella BMW:tä. Siitä hetkestä lähtien Florian oli ollut huolissaan hänen omistautumisestaan ja – vaikka tämä ei sitä ääneen sanonutkaan – luotettavuudestaan.

Erika kokosi luentopaperinsa, kahmaisi tuolille jättämänsä kuluneen nahkatakkin kinaloonsa ja kiiruhti salista aulaan ja ulos. Hän kietaisi huivin kaulaansa ja jatkoi kävelypolkua pitkien kohti Ihnestrassea. Kampusalue uinui hänen ympärillään. Siellä täällä nurmella lojui opiskelijoita eväitä syöden ja käsiinsä nojaten.

Samalla lailla alue oli uinunut silloinkin, kun Andreas Baader oli tuotu vankilasta yhteen sosiologian laitoksen rakennuksista, jossa toimittaja Ulrike Meinhofin oli määrä haastatella häntä 14. toukokuuta vuonna 1970. Gudrun Ensslin oli aseistettujen tovereidensa kanssa auttanut Baaderin pakoon, ja Meinhofin oli ollut tarkoitus jäädä paikalle esittämään ulkopuolista. Mutta niinä sekunteina Meinhof oli tehnyt lopullisen ratkaisunsa, paennut Baaderin perässä ja siirtynyt toteuttamaan aatteitaan käytännössä. »Opiskelijoiden teoretisointi ei johda mihinkään», Baader oli todennut.

Siihen aikaan ihmiset kapinoivat rahan ja pääoman pakkovaltaa vastaan, kyseenalaisinkin keinoin, mutta kapinoivat kuitenkin. Nyt rahavalta piti hyppysissään koko Eurooppaa ja kansa oli alistunut nöyräksi, tahdottomaksi massaksi.

Mutta eivät kaikki.

Äkkiä Erikan mieleen nousi valokuva nuoresta Meinhofista, joka tuijotti suoraan kameraan 1970-luvun kampauksessaan ja lyhytihaisessa poolopuserossaan. Erika pysähtyi ja katsoi taakseen kohti vihreää kampusaluetta. Juuri sillä hetkellä jotain kirjastui hänen sisällään.

Vasta nyt hän kunnolla käsitti, mitä Florian tovereineen oli tekemässä – ja hän ryhmän jäsenenä. He jatkaisivat siitä, mihin Baader ja Meinhof olivat päässeet. 1970-luvulla Punainen armeijakunta RAF oli taistellut kapitalistista imperialismia vastaan mutta epäonnistunut. Nyt maailmantalouden globalisaation ja Euroopan yhdentymisen myötä kapitalismi oli saavuttanut evo-luutiiossaan lakipisteensä. Aika oli kypsä uudelle RAF:lle.

Erikan mielessä välähtelivät kuvat Rammsteinin lentokentän pommi-iskusta, rikkiammuttujen autojen sisällä retkottavista ruumiista ja siepatusta Hanns-Martin Schleyerista. Teollisuusjohtaja Jürgen Ponton sieppaus oli päätynyt murhaan miehen kieltäytyttyä lähtemästä sieppaajien mukaan.

Juuri tällä tavalla RAF Saksassa ja Punaiset prikaatit Italiassa olivat epäonnistuneet. Niiden menetelmät olivat nykykatsannossa aivan liian alkeellisia.

Erika halusi hetken jäähdyttää ajatuksiaan ja käveli Dahlem-Dorfin metroasemalle. Hän istahti vapaana olevalle penkille riskikköseinäistä, olkikattoista maalaistaloa muistuttavan aseman seinustalle, avasi netin ja syventyi entistäkin jännittyneempänä tutkimaan Italian pankkikriisiä koskevaa uutisvirtaa.

Ja siellä se oli. *Corriere della Sera* oli julkaissut uutisen sosiaalisessa mediassa kulovalkean lailla leviävästä äänitallenteesta. Siinä kuului italialaisen Unicredit-pankin virkailijan ääni, joka sanoi autokauppaa varten suuren erän käteistä tilanneelle asiakkaalle, ettei sovittua summaa ollut järjestynyt pankin emokonttorista. Pankin johto oli kiistänyt äänitteen todenperäisyyden, mutta tieto oli jo aiheuttanut valtavan käteisnostojen aallon samaan aikaan, kun huhut italialaispankkien ongelmista voimistuivat.

Ylpeys ja onnistumisen riemu valtasivat Erikan. Tallenne oli heidän tekemänsä. Hän olisi halunnut soittaa saman tien Martinille, mutta päätti olla häiritsemättä miesystäväänsä.

Erika tuijotti puhelimeltaan uutista. Heidän tavoitteensa oli samankaltainen kuin Baaderilla ja Meinhofilla, mutta Erikan ja Florianin keinot sen saavuttamiseksi olivat paljon kehittyneempiä ja tehokkaampia. Eikä turhia uhreja tarvittaisi, Florian oli luvannut.

Parin junanvaihdon jälkeen Erika oli perillä pääteasemallaan Neuköllnissä. Hän käveli lehmusten reunustamaa katu muuttaman korttelinvälin ja kääntyi sivukadulle. Sen varrella oli massiivinen rakennus, joka oli muinoin toiminut lastensairaalana. Nyt monet ikkunoista olivat hajalla ja rakennus näytti sivukujan hämärässä valossa aavemaiselta.

Pihalle johtava portti narahti valittaen kun Erika työnsi sen auki. Oven takana avautui autio aula. Jostain kuului vaimeaa musiikkia, ilmassa leijui tupakan hajua. Talo toimi monen bändin treenikämpänä ja sinne oli pystyttänyt ateljeensa useampikin taiteilija. Aulan perällä oli ylempiin kerroksiin vievä leveä portaikko, jota Erika nousi. Puheensorina ja yläkerroksista kaikuva basson ja rumpujen jytke voimistuivat. Hän avasi oikealle vievät pariovet ja tuli uuteen käytävään, jossa oli muinoin ollut sairaalan synnytysosasto. Ensimmäisenä oikealla oli hoitohuoneena toiminut tila, jonka ovi oli raollaan.

Erika astui hieman edempänä olevaan entiseen synnytyssaliin, jossa oli neljä ihmistä ja sankka tupakansavu. Sali oli kauttaaltaan kaakeloitu, kolkko tila, mutta sopivan kokoinen ja sähköistykseltään toimiva. Keskellä oli iso pöytä ja sen vieressä kaksi nuhruista sohvia. Toisella niistä istui kookas, kaljupäinen Arno, jonka pulleat sormet tanssivat höyhenenkevyesti kannettavan tietokoneen näppäimistöllä. Toisella sohvalla istuva partasuinen Karl laski kirjansa sivuun ja loi Erikaan mietiskelevän, arvioivan katseen vetäessään henkäyksen savukkeestaan.

»Hienoa, pääsit tulemaan», Florian sanoi pöydän äärestä. Hän näytti itsevarmalta, muttei kyennyt täysin peittämään jän-

nitystä olemuksestaan. Sama kireys heijastui kaikkien paikallaolijoiden kasvoilta.

Erika asettui pöydän ääreen.

»Kaikki kunnossa?» Florian kysyi. Erika huomasi epäilevän häivähdyksen miehen katseessa.

»Totta kai», Erika vastasi niin vakuuttavasti kuin pystyi. Häntä pidettiin heikkona lenkkinä.

Florian käänsi kannettavan tietokoneen häntä kohti. Näytörudulla oli Guardianin etusivu, jossa oli iso kuva Lontoon Cityn pilvenpiirtäjistä. Otsikko huusi: *TALOUSHUIJAUSTEN SARJA JATKUU.*

Erika luki ingressiä: *Suurpankkien tekemä libor-viitekoron sormailu oli muun muassa OECD:n lausunnon mukaan »kaikkien aikojen suurin taloushuijaus». Nyt seuraa jatkoa. Uutistointi Bloombergin saamien tietojen mukaan suurpankit ovat manipuloineet euriborin ja liborin tapaan arvopaperikaupan pohjana käytettyä ISDAfix-viitekorkoa. Käräjöinä olivat erityisesti eläkerahastot. Viranomaiset tutkivat Barclaysin, ICAP:n, Citigroupin ja 13 muun pankin meklareiden toimia...*

»Pankkien tekemistä huijauksista on alettu puhua», Florian sanoi, »mutta EU:n huijauksista ei vieläkään.»

»Sinun ei tarvitse todistella mitään», Erika sanoi. »Minä olen tässä mukana. Kertokaa mikä on suunnitelma.»

Tyytyväisyys välähti Florianin kasvoilla. Hän siirsi tietokoneen sivuun.

»Lähdemme ajamaan tästä.» Florian osoitti pöydälle levitettyyn karttaan punaisella merkittyä kohta. »Sebastian, kerro.»

Florianin vieressä istuva silmälasipäinen mies ryhdistäytyi ja nousi seisomaan. Hänellä oli yllään musta T-paita ja virttynyt pikkutakki. Kaulan ympärille oli kietaitu huivi. Hintelän opiskelijapojan olemus antoi hänestä valheellisen kuvan. Erika oli omin silmin nähnyt Sebastianin heittämissä polttopullo-

ja poliisiketjuun ja taistelemassa pamppua käyttäviä poliiseja vastaan.

»Matka kestää tuohon aikaan päivästä keskimäärin 3 minuuttia ja 23 sekuntia», Sebastian sanoi. »Mutta välissä ovat kahdet liikennevalot, joten vaihteluväli on suuri.»

Erika katsoi keskittyneesti karttaa, johon oli suurennettu Brysselin Eurooppa-kortteli Schuman-aukion ympärillä. Siellä sijaitsivat muun muassa komission päärakennus ja EU:n ministerineuvoston tilat.

Kun Erika palautti katseensa Florianiin, tämän käteen oli ilmestynyt pistooli.

Erika hätkähti, mutta hän koetti piilottaa reaktionsa. Florianin vieressä Sebastian hymyili vinosti ja katsoi Erikaa pistävästi mustasankaisten lasiensa läpi.

»Onko sinulla kokemusta ampumisesta?» Florian kysyi jälleen häntä mittailen.

»Ei. Mutta tuskin se nyt ihan raketitiedettä on.»

Kireys Florianin kasvoilla suli hyväksyvään hymynpoikaseen. »Oikea asenne. Eikä sinun tätä tarvitse käyttää, en ainakaan usko, mutta käyt vielä ampumaradalla Karlin kanssa. Varmuuden vuoksi.»

Florian ojensi aseensa Karlille. Ikävä tunne kiristi Erikaa. Karl katsoi häntä ilmeettömällä silmillään ja nyökkäsi aavistuksenomaisesti. Hänellä oli omituinen symboli tatuoituna kalpeaan käsivarteen.

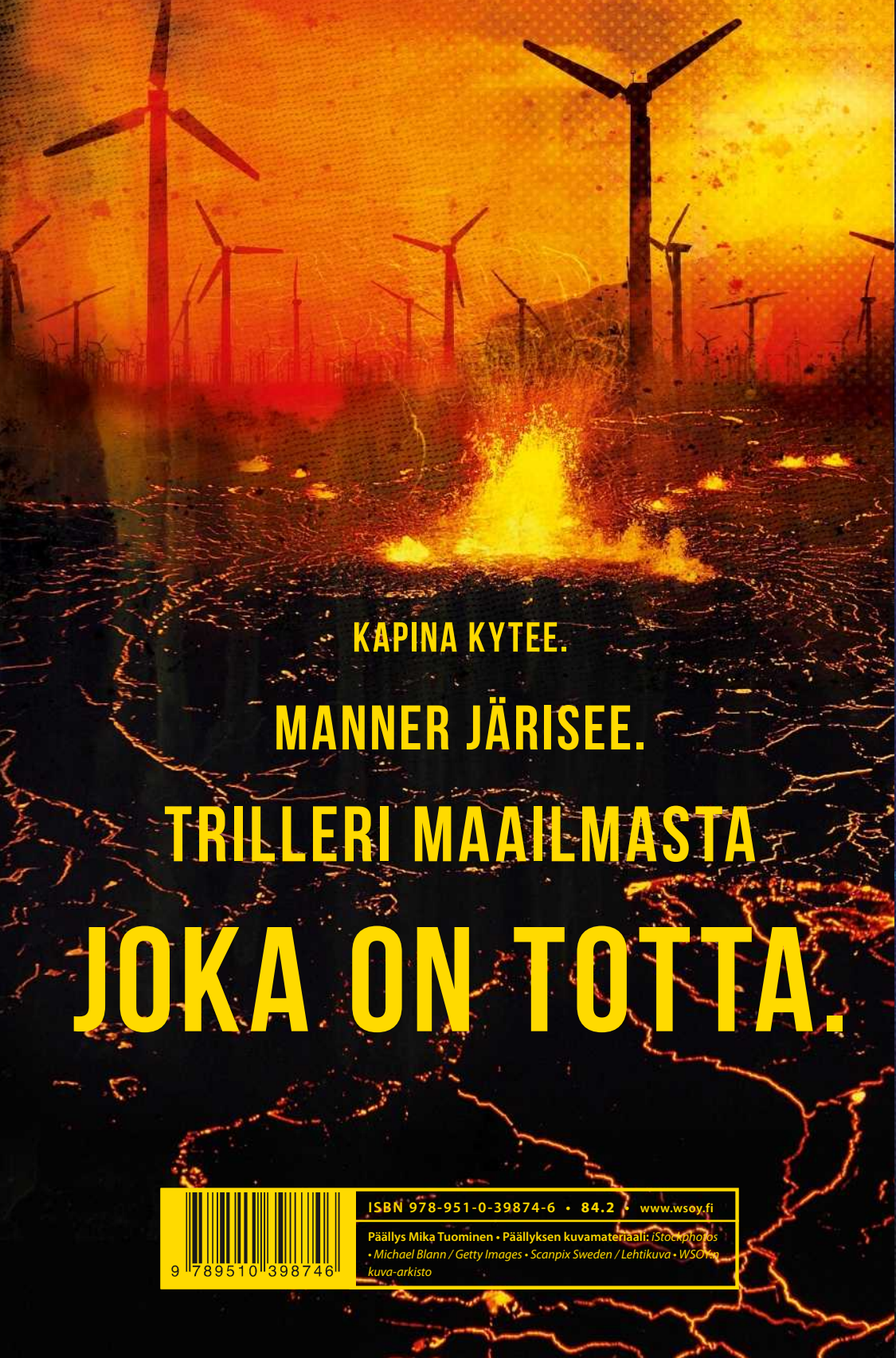
»Onko Wolfensteinin aikataulu vahvistunut?» Florian kysyi Erikalta.

»Martinin kone on Roomassa puoli kuudelta.»

Erika ei voinut mitään sille, että hänen omantuntonsa pisteli päivä päivältä enemmän H-hetken lähestyessä. Martin ei tiennyt totuutta Florianista, vaan piti miestä vain näppäränä hakkerina. Mutta tiistaina, kun totuus räjähtäisi eurooppalaisten tajuntaan,

Martin käsittäisi että Florianin ryhmä teki töitä saman tavoitteen eteen kuin Martin.

Ja vaikka Martin ei käytettäviä keinoja hyväksyisikään, auttaisi isku häntäkin.

KAPINA KYTEE.

MANNER JÄRISEE.

**TRILLERI MAAILMASTA
JOKA ON TOTTA.**

9 789510 398746

ISBN 978-951-0-39874-6 • 84.2 • www.wsoy.fi

Päällys Mika Tuominen • Päällöksen kuvamateriaali: iStockphotos
• Michael Blann / Getty Images • Scanpix Sweden / Lehtikuva • WSOY:n
kuva-arkisto